

TOMAS EKLUND

En kärleksaffär (Alien)

Fri nedladdningsbar fil från www.hilmerlage.se/texter.

Det går bra att sprida filen vidare om detta försättsblad behålls.

Hilmer Lage

Efter kvällspromenaden kom du som vanligt hem med gräsfläckar på knäna och gick direkt till badrummet. Jag hörde hur du spolade upp vattnet. Det lät som om du gnolade på en sång. Jag kan ha hört fel.

Teven spydde ut sitt lugnande nervgift, det var allsånger och sommarkvällar och höhö och hehe. Jag tittade utan att se och höra, inbäddad i det blinkande skenet och med tankarna hos dig i badet. Skrubbade du bort fläckarna med badsvampen? Blundade du och fantiserade dig bort? Eller nöjde du dig med att låta värmen och vätan omsluta din kropp?

Sista gången vi låg med varandra, för mer än åtta månader sedan, upptäckte jag att du hade ett fint nät av bröstna ådror på insidan av ditt högra lår. Dem kan du i alla fall inte skrubba bort tänkte jag nu. De kommer aldrig att läka. De är en del av dig nu. Som min knäckta näsa. Jag antar att jag förtjänade den.

Jag och Diana hade varit på en hotellbar som öppnar upp ut mot Götgatan. Vi satt uppallade på barstolar med varsin drajja framför oss och folk som passerade på trottoaren på armlängds avstånd. Hon hade en svart kroppstajt klänning som var generöst uringad. Det var inte hennes vanliga stil. Av någon anledning så irriterade det mig. Jag

vispade planlöst runt med drinkpinnen samtidigt som jag iakttog en tysk familj med två prepubertala ungar som uppenbarligen hade varit på Gröna Lund och vunnit groteskt överdimensionerade nallar och chokladkartonger.

”Jag slår vad om att de skär upp nallen på hotellrummet och proppar den full med kokain som de smugglar tillbaka till das Vaterland. Sen uppträder de på någon kristen satellitkanal, sjunger Osmonds-låtar dubbade på tyska. Ungarna har det där mormon-utseendet, som om de är uppfödda på mjölkchoklad och Tang.”

”Jag pratade med Marika idag. De har fått klartecken om adoptionen. Från Kina, kommer du ihåg? De åker på torsdag. Blir borta i två månader. Någonstans utanför Shanghai.”

”Ungar, ungar, alla dessa förbannade ungar. Varför har alla fått för sig att de måste uppfylla världen?”, mumlade jag.

”Vi får ordna en överraskning åt dem när de kommer tillbaka. De kommer förstås att ha fullt upp med barnet men någonting måste vi väl kunna få till. Vi kanske kan fixa något gott att äta som vi kan åka över till dem med. Vi ordnar allting så att de bara behöver luta sig tillbaka och bli bortskämda av oss.”

”De hade några bra låtar. Crazy horses var inte så dum. Ganska heavy faktiskt. All musik är bara skit idag. Det vi kallade tuggummipop är fortfarande tyngre än det mesta idag. Och den där satans djävulsmetallen ska vi bara inte prata om. Lobotomerade idioter som håller blod över sig

och står och grymtar som om de fått klamydia på tungan. Bara skit.”

”Vad är det vi dricker egentligen?”, frågade hon plötsligt och såg på sin drink som om den hade materialiserats ur tomma intet.

”Va? Dry Martini förstås. Gin och vermouth. Menar du allvar?”

”Kan vi inte göra något åt vardagsrummet? Det är bara en massa tråkiga IKEA-möbler. Det ser ut som om de har fotat sin katalog hemma hos oss. Vi kunde åka på loppisar på landet och kolla. Där kan man göra riktiga fynd. Och auktioner, särskilt dödsbon. Det kunde vara kul också, som utflykter. Vi gör aldrig någonting. Så var det inte förr. Eller hur?”

Jag tittade ner i mitt tomma martiniglas. ”Jag ska ha en till. Vill du ha en till, eller gillade du den inte?” Hon ryckte på axlarna.

Jag gick in till baren. Det var nästan tomt där inne. Bartendern hade mikrofonfrisyr. Jag undrade om det var ett ironiskt ställningstagande eller om det var på riktigt. Jag kunde inte gärna fråga honom. Inte om jag ville bli serverad.

”Det blir den sista”, sa mickfrillan.

”Vad fan säger du?” Nog för att jag hade druckit en del, började faktiskt redan vid tretiden. Men ändå, jag stod ju upp och sludrade inte.

”Du hör vad jag säger.”

”Okej, okej, jag hör vad du säger.” Jag svepte de två dra-

jorna efter att han hade ställt upp dem på disken, tog upp en hundring ur plånboken, skrynklade ihop den till en boll, knäppte iväg den så att den träffade mikrofonfrillan i bakhuvudet, och svepte ut med armen så de två glasen åkte i golvet. Jag smet ut innan bartendern fått kontakt med vakten.

Från andra sidan staketet väste jag åt Diana att vi måste dra. Hon ryckte på axlarna och drog på sig handväskan med en trött min.

Vi rusade runt hörnet och haffade en taxi på Folkungagatan. Hon sa inte ett ord på hela vägen hem och gick sedan direkt upp på övervåningen. Jag satte mig framför teven. Öppnade en öl och tittade på fotboll. Det tog mig åtminstone en kvart att inse att jag inte visste vilka som spelade och att jag uppenbarligen inte brydde mig ett skit om det. Det ena laget hade blå tröjor och det andra röda, det räckte. Jag tror jag såg större delen av första halvlek och hade sänkt en öl till när jag gick upp för att titta till Diana.

Hon hade dragit ner blixtlåset i ryggen men hade inte orkat ta av sig klänningen, så hon låg ovanpå överkastet och snarkade lite lätt. Den där uringningen. Jag lade handen på hennes högra bröst, vill bara känna den lätta svikten, kanske hitta vårtan, känna den mot fingertoppen, när hon plötsligt ryckte till, som uppväckt från de döda och armbågen for ut som av en ren reflex. Det var som när svart ruta läggs in i en film. Tillfälligt avbrott. Jag var kanske borta i någon sekund. Blodet sprutade som ur

en fontän. Diana skrek och ojade sig. Jag tryckte handen mot näsan, trodde väl att jag kunde stoppa flödet, men jag kände hur något krasade till där, och det blev bara värre. Det är fan så mycket blod som far runt i ens kropp.

Hela den här sommaren gick du ut varje kväll. Jag satt i tevens sken och lyssnade på dina lögner. ”Jag ska bara ta min kvällspromenad.” Konstigt nog var jag rätt ointresserad av vem du gick till. Kunde inte ens föreställa mig vem det var. Vi bor rätt ensligt. Den närmsta grannen är Holger, som väl har passerat åttiostrecket och Sara och Greger i huset därefter, ja, tänder man på vårtor och leverfläckar så ...

Du var på påtagligt gott humör. Inget verkade kunna ta ned dig.

”Hur går det med Marikas och Antons kinesunge då? Skulle vi inte göra något för dem?”

”Åh, han är jättegullig. Nej, jag trodde inte du var så intresserad så jag åkte dit med blommor och en korg med vin och lite godsaker. Jag tror det var förra torsdagen.”

Förra torsdagen? Vad fan gjorde jag då?

Jag kan erkänna att jag drack rätt mycket. Det var semester. Jag hade tagit ut mina sex veckor och tanken var att jag verkligen skulle vila upp och låta bli att tänka på jobbet. Att helt förskjuta tanken på allt jävelskap där. Intrigerna, bakomrygget-snacket, inkompetensen, det obefintliga ledarskapet. Och naturligtvis: ju mer jag försökte låta bli att tänka på det, desto mer så poppade det upp i mitt huvud och jag behövde något för att lugna ner mig.

Först drack jag vin, lite så där lagom hela tiden. Men när jag insåg hur dåsig jag blev av det så körde jag med sprit istället. Jag köpte en massa olika sorter och gick in på drinkar.com och blandade alla möjliga varianter. Ett tag i alla fall. Sedan sket jag i det och groggade på ett rejält och hemvävt vis med juice eller cola. Jag visste att Holger körde med hembränt, men jag höll mig i alla fall för fin för det.

Jag tålde det rätt bra. Kanske blev jag lite vinglig och sluddrade emellanåt och slocknade till, men jag blev i alla fall inte våldsam eller sentimental. Jag avskyr folk som dricker fastän de inte klarar av det.

Och du, du brydde dig inte ett skit. Du gick på dina kvällspromenader med efterföljande bad och på dagarna pysslade du i trädgården och åkte på konstutställningar och lade in grönsaker och kokade frukt och kvittrade i telefon som en sädesärla. Du var som en reklamannons för det hälsosamma livet på landet, medan jag satt i en sliten morgonrock och utstrålade havererad manlighet.

Till slut provocerade det mig så mycket att jag beslutade mig för att sluta dricka. Jag trodde att det bara var att låta bli, men det visade sig vara lite svårare än så. Jag hade helt enkelt överdrivna föreställningar om min karaktär och underskattade i samma grad giftets styrka. Jag höll upp en hel dag och under de timmarna tror jag inte det gick fem sekunder utan att jag tänkte på hur skönt det vore med en bläcka. Så den kvällen söp jag mig så full som jag aldrig hade gjort tidigare. Jag vaknade klockan fyra på morgo-

nen i trädgården, nerpissad och med skrapsår i ansiktet. Och då kände jag att jag var tvungen att göra något åt det på riktigt.

Så jag hällde ut innehållet i alla flaskor i slasken. Det var säkert booze för tvåusen spänn som fick rinna ut i Mälaren. Det borde ha gett ett och annat spiggstim en rejäl baksmälla.

Och trots allt så har kroppen en rejäl återhämtningsförmåga. Efter någon vecka kände jag mig någorlunda klar i skallen och ganska rastlös. Jag behövde något att rikta min uppmärksamhet mot.

Så jag började intressera mig för dina kvällspromenader.

Hur skulle det ha blivit om jag låtit henne vara ifred? Om jag inte hade följt efter henne? På många sätt skulle världen te sig som en tryggare plats. Och även om jag aldrig kunnat tro på förekomsten av någon gud eller vällvillig makt så föredrar jag den omänskliga tomheten i ett oändligt universum framför närvaron av den genuina ondskan.

Diana hade inte kommenterat att jag hållit mig nykter fem dagar. Hon fortsatte att ägna sig åt sina mystiska kvällsaktiviteter.

Det var en gråmulen kväll i augusti som jag följde efter henne. Jag hade fejkat att jag somnat i fåtöljen och svarade inte på hennes hej då. I själva verket var jag mer skärpt och uppmärksam än vad jag hade varit på hela sommaren.

Hon gick på höger sida på grusvägen och passerade i

tur och ordning först Holgers och sedan Sara och Gregers hus. Det är ungefär fyra kilometer tills man når landsvägen och jag började fundera på om hon skulle gå ända dit. Tog hon bussen någonstans, eller liftade? Men det kunde inte stämma. Så länge brukade hon inte vara borta. Det var inte rimligt att hon skulle hinna med något sådant.

Men i den skarpa kurvan strax efter att kraftledningarna korsar vägen vek hon av in på en liten stig som jag aldrig hade lagt märke till, väl dold som den var av ett buskage som man fick tränga sig igenom innan man fick syn på den.

Den slingrade sig uppför en ganska tät skog. Det är företrädesvis barrträd i de här delarna av Nacka-reservatet och det har inte gallrats på väldigt länge. Det var fuktigt i luften utan att det verkade vara regn på gång för det. Dianas knäppkofta skymtade som en ljusgrön färgklick mellan träden.

Plötsligt såg jag att hon hade stannat upp. Hon stod i en glänta. Den såg nästan konstgjord ut, som om träden hade placerats runt öppningen som i en skeppssättning. Hon såg sig omkring och sedan lade hon sig ner på rygg. Det var som att luften runt henne dallrade till, som mirage på en het sommarväg. Jag smög mig försiktigt närmare, noga med att inte trampa på några kvistar som kunde brytas.

Hon skälvde till och jag kunde höra henne stöna svagt. Hennes ben skakade och hennes knutna händer borrhade sig ner i jorden. Jag måste ha sett fel men det såg ut som om marken gungade under henne, som om hon balan-

serade på en halvfylld vattensäng. Jag visste inte vad jag skulle tro.

Det är svårt att bedöma tid. Troligen låg hon inte där längre än tio minuter även om det kändes längre. Sedan reste hon sig upp som om inget hade inträffat, borstade av gräs och kvistar från koftan och började gå mot mitt håll.

Jag höll ner huvudet och försökte andas så tyst som möjligt. Jag fick en impuls att rusa upp och fråga vad fan hon höll på med, men det var som att jag var alldeles för överraskad för att göra det. Det är inte ett normalt beteende att gå ut i skogen och ... ja vad det nu var hon hade gjort.

Hon passerade mig på bara några meters avstånd. Det var otroligt att hon inte såg mig. Förmodligen var hon så uppfylld av det hela.

Hon hade inte rört sin egen kropp. Armarna var utsträckta och händerna krampaktigt nedkörda i marken. Men ändå hade det sett ut som om hon hade onanerat. Uttrycket i ansiktet. Hur hon hade pressat låren mot varandra.

Det var sjukt, det var ett som var säkert.

När hon var på tillräckligt avstånd gick jag själv fram till gläntan. Marken var mjuk här, mossartad utan att vara påtagligt fuktig. Jag satte mig ner med benen i kors. Ovanför mig, genom trädkronorna, kunde jag se att himlen var rödfärgad av den nedåtgående solen. Svettdroppar kliade på ryggen. Jag kände mig obehaglig till mods. Förstrött

körde jag ner ett finger i jorden.

Det var som att något sög tag i den, som att det bildades ett undertryck som gjorde att jag inte kunde dra upp det igen, inte utan stor ansträngning. Jag fick ta spjörn med en fot för att ta mig loss.

Jag kunde inte låta bli att pröva igen, men den här gången körde jag ner hela näven. Marken slukade den ljudlöst.

Och den här gången var det annorlunda. Jag kände som en stor tyngd över bröstet som pressade mig mot marken. Jag kämpade inte emot, istället lade jag mig ner på rygg, precis som jag hade sett Diana göra och märkte hur marken liksom gungade runt mig. Jag förvånades över hur behagligt det kändes och hur den där otäcka svettkänslan på ryggen försvann.

En våg av trygghet vällde över mig. Det var som en stor röd flod av välvilja som plötsligt rusade genom mig. Bilder fladdrade genom mitt medvetande. Sommarhimmel och grönt gräs. Jag springer genom en vattenspridare. Mamma och pappa sitter vid ett bord och dricker kaffe och ser leende på mig. Bredvid mig är en jämnårig blond flicka. Hon springer också genom vattenspridaren och skrattar tillsammans med mig. Det blöta gräset kittlar skönt under fötterna. Hon har bara badbyxor på sig. Hon har långa ljusa hårstrån på armarna som ligger klistrade mot huden. Jag får sådan lust att stryka henne där, att känna de där hårstråna. Hon påminner om en blöt katt. Hon har en glugg i underkäken. Jag skymtar den rosa tungan där

bakom. Vi står mitt emot varandra. Jag tar hennes hand och drar henne med mig, runt hörnet på huset, så vi kommer utom synhåll från mina föräldrar. Jag ställer mig återigen mitt emot henne med hennes händer i mina. Hennes ögon är lika blekt blå som himlen med sitt ljusa sommar-dis. Det är som glitter, som solreflexer i mineralrika stenar på stranden, som blixtar i natten. Mina läppar närmar sig hennes. Hon sluter sina ögon och trutar med läpparna. När vi möts bänder jag försiktigt upp hennes, låter min tunga leta sig fram genom hennes glugg, spetsen möter hennes rosa tunga, det är som att slicka på en bit kött. Något märkligt händer. Ett underligt pirrande, som en skälvning i mina lår. Något oanat letar sig fram, det är som att jag har fått en stöt, som om en elektrisk ström förenar mig med henne. Vi är ett, vi är förenade, vi har alltid varit det, som om vi vandrat tillsammans på Jorden i årmiljoner, på den afrikanska savannen, över de nordamerikanska prärierna, genom den arktiska tundran. Vi ska alltid vara tillsammans, det finns ingen ensamhet, finns ingen födelse, finns ingen död, bara sällhet. Jag ser hur hennes ögon rör sig bakom ögonlocken och jag känner hennes andning kittla mig i min näsa. Jag drar mig tillbaka och hon öppnar ögonen. Hon ler mot mig. Hade hon känt detsamma, hade hon sett samma sak som jag. Visste hon nu?

Då rycks jag tillbaka. Hela scenen knycklas ihop som man viker ihop en tom kartong och för ett oändligt kort ögonblick, så kort att jag egentligen inte kan hinna uppfatta det får jag en aning av något iskallt och hatfyllt i

skepnad av en brun halvflytande organism, en varelse som består av jord, mycel och fukt, ett slags medveten svamp. Det är som om den plötsligt har lyst upp av en blixtnedslag.

Jag flämtar till. Den har ett slags öga som skärskådar mig. Ögat brinner av ett hat som jag ditintills aldrig hade kunnat föreställa mig. Jag inser också att den har ett gjort ett misstag. Det var inte meningen att jag skulle se detta, inte ens denna oändligt korta glimt.

Och så är det borta och jag slår upp ögonen och marken under mig är fast och jag drar upp nävarna ur jorden, det går lätt nu, och jag ser upp mot himlen och jag ser samma rosa streck över den som när jag lade mig ner. Det kan inte ha gått mer än någon minut.

Jag fortsatte att hålla mig nykter. Diana gick till skogs men jag lät bli. Jag visste att jag skulle missbruka detta fantastiska underbara, visste att jag aldrig skulle få nog. Men jag hade också sett en glimt av det helvete som låg bakom och lurade. Diana fortsatte hon att vara glad och pigg så henne verkade det inte bekomma. Hade hon aldrig sett vad jag hade sett? Eller var hon immun på något sätt?

En dag log hon till och med mot mig. Frågade om jag ville följa med till Växthuset, en plantskola bara någon halvmil bort från vårt hus. Till min egen förvåning tackade jag ja. Vi köpte blommor och frön, och vi fikade på serveringen och Diana pratade på och jag hade inte så mycket att säga men jag lyssnade och flikade in frågor, och sen när vi kom hem igen så hjälptes vi åt att plantera växterna och

det kändes riktigt skönt att gräva i jorden och att göra något så konkret och naturligt.

Vi började äta middagar tillsammans som jag lagade. Ett gammalt intresse som jag hade försummat allt för länge. Jag åkte in till stan och köpte nya kastruller och stekpannor och jag gick in på Söderhallarna och köpte hängmörat kött för hundratals kronor och en låda med ostron, och den kvällen så var det en ny lyster i Dianas ögon och jag såg också på henne med andra ögon, som någon annan skulle kunna se henne. Den kvällen gick vi till sängs tillsammans och vi älskade snabbt men försiktigt med varandra, som om vi ville pröva varandra och se om den här nyvunna tilliten kunde hålla.

Semestern började gå mot sitt slut, vi hade en dryg vecka kvar båda två. Jag började känna en rastlöshet krypa längs med ryggraden, en aning om de strider som skulle komma när jag återvände till arbetet. Jag visste att jag borde göra något åt det. Helst skaffa ett annat jobb, eller starta eget.

Tidigare hade jag varit i för dåligt skick för att på ett seriöst sätt kunna ta mig an problemet. Men nu när krafterna hade återvänt, när jag hållit mig fri från spriten, och när till och med mitt förhållande med Diana hade förändrats till det bättre, så borde jag börja rikta min energi åt det hållet.

Det var bara en sak som fortfarande gnagde inom mig. Vissheten att det fanns något outsägligt främmande där ute i skogen. Trots att jag hade varit i dess makt i inte mer än en knapp minut, så visste detta väsen eller vad det var

allt om mig. Att veta att det ens fanns något dylikt i universum var mer än jag ville veta. Det värsta av allt var att den lovade inte bara njutning, det jag hade upplevt var en hemkomst, en trygghet och en självklarhet som jag aldrig skulle få uppleva i det riktiga livet där vissa saker är omöjliga att återvända till.

Och att Diana fortfarande gick till skogsgläntan var mer än jag kunde stå ut med.

Vi hade aldrig tagit upp det med så mycket som ett ord med varandra, så jag antog att hon fortfarande inte hade en aning om att jag kände till vad hon höll på med.

”Jag kanske skulle följa med dig på din kvällspromenad?”

Jag spanade efter något tecken på tvekan i hennes blick.

”Ja visst gör det, det är bara trevligt.”

Menade hon det, eller ville hon bara till varje pris hemlighålla vad hon höll på med?

”Fast, kanske inte ikväll, jag är ganska trött”, sa jag.

Hon ryckte på axlarna. ”Du gör som du vill.”

”Jag stannar hemma ikväll, gå du”, sa jag.

När hon hade gått gick jag ut i trädgårdsförrådet. Efter lite famlande i halvdunklet så hittade jag vad jag sökte efter.

Det var kyligare nu än förra gången jag följde efter henne. Den här gången stod jag närmare, var inte lika rädd för att bli tagen på bar gärning. Jag kunde knappt men ändå

hörbart urskilja orden som strömmade från hennes läppar, så nära stod jag.

”Jag vet inte ... kanske. Det är som glas, skinande kristall, genomskinligt, hårt och sprött på samma gång, det finns inget svar, inget färdigt, men det var jag, ingen annan, det här är jag, ingen annan som du ser. Jag finns här för dig, för att du ska se mig som jag är, utan något som fördunklar, åhhh, den svarta slöjan döljer kristallen, det är natten som kommer ...”

Jag hade givetvis ingen aning om vad det skulle betyda. Mer än att det väckte en otäck känsla i mitt inre. Jag ville inte att hon skulle ligga där. Jag ville inte att hon skulle vara i kontakt med något bedrägligt och farligt, ville inte att hon skulle skälva och darra av åtrå.

Jag tvingade mig själv att stå kvar och åse den onaturliga akten. Till slut reste hon sig på darriga ben, såg sig omkring utan att upptäcka mig, och smög sig bort på den snåriga stigen.

Kvar stod jag. Plötsligt hade jag blivit alldeles svag i benen och jag hyperventilerade. Fragment av tankar som jag inte kände igen ekade i mitt huvud. De bad mig att komma närmare, att ge upp mitt motstånd, att känna hur underbart det var att smälta samman, tankarna var som tentakler som sög tag i min egen vilja och omvandlande den till underkastelse.

Jag ansträngde mig för att magandas och bli kvitt hyperventileringen och känslan av att kvävas. Jag sträckte mig efter plåtdunken jag hade hämtat i trädgårdsförrådet

och släpat med mig hela vägen. Stapplande drog jag mig igenom ormbunkar och buskage och när jag väl stod mitt på gläntan fumlade jag med locket men fick till slut bort det och började hälla ut den klara vätskan på marken. Det stank av bensin och det skvätte på mina egna kläder men jag brydde mig inte.

Älskar du mig inte? Jag är sexton år tror jag. Nej, jag vet att jag är sexton. Mitt emot mig ligger hon, hon har ingen glugg mellan tänderna längre, och hennes läppar är fylligare, hela hon är fylligare, annorlunda. Och som hon doftar, en doft jag inte kan placera, den är mörk, förförisk, jag kan inte fatta att hon har blivit kvinna och att jag har blivit man. Inget annat spelar någon roll, bara detta att jag får kyssa henne, bara detta att jag får ligga i hennes närhet, bara jag får andas in den där mörka doften. Bara jag får möta hennes blick. Hon drar mig till sig och jag är hård och mina tankar snurrar utan att ta fast någonstans, som revar som slängs i vattnet, och hon öppnar sina läppar och suger in min tunga och plötsligt

en våg av öppet hat. Svart oljig sörja fyller mig som om något kört ner en slang i mig och kopplat den till en oljecistern. Tusen knivar sliter mot mina blodådror. Inifrån. Ett iskallt skri fortplantar sig genom mina hörselnerv, in i hjärnan där det fortplantar sig och mörklägger mitt sinne, släcker ner mitt motstånd och kylan sprider sig genom min kropp, jag får en bild av det ödsliga Arktis och elektriska stormar och en blå måne innan ett ohyggligt ansikte framträder, en vanställd va-

riant av den vackra flickan, ett hänflinande kranium, döden som hånar mitt ynkliga sprattlande och plötsligt

står jag på stigen väl femtio meter från gläntan och jag luktar skarpt och mina kläder är våta och i handen håller jag en tändsticka och ett plån och jag ska till att dra stickan mot plånet och jag vet att något är fel, att det är jag som kommer att fatta eld och inte monstret och flickan är ännu kvar i mitt sinne men mycket svagare och jag drar stickan men inget händer och jag försöker igen och då i ögonvrån ser jag en rörelse och jag känner hur någon tar tag i min arm och hindrar mig från att dra stickan igen men jag kämpar emot och då ser jag ett huvud komma farande mot mig och träffar mig rakt i ansiktet och allt blir svart

Jag vaknar till med dunkande huvudvärk och lukten av brandrök. Framför mig brinner gläntan. Det slår blå gnistor från det svedda gräset och röken har en underlig elektriskt grön färg.

Diana gråter. Jag kravlar mig fram till henne och slår armarna om henne. Det är ohyggligt varmt, men elden verkar inte sprida sig. Den håller sig inom gläntan som om den avskärmas av en osynlig barriär.

”Du tänkte på? Är den borta?”

”Ja, den är borta. Men den är inte död, den har bara gett sig av. Jag tror inte att den kommer att besvära oss mer. Den åt av vår energi, men den känner att vi på något sätt har blivit besmutsade. Den tycker inte om oss längre.”

”Hur vet du allt det här?”

Hon ler sorgset. ”Den talade om det för mig. Eller rättare sagt skrek åt mig. Jag tror den kände sig sårad på något makabert sätt.”

Jag känner på min näsa. Krossad igen. Den är våt och sörjig av blod.

Hon rycker på axlarna.

”Kom så går vi hem nu.”